

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a Mgr. Kamila Tojnera v právní věci žalobce: **CET 21 spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 5, Praha 5, zast. JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem, se sídlem Zavadilova 1925/185, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 7. 2012 čj. LOJ/2832/2012 sp. zn./Ident.: 2012/165/LOJ/CET

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) v rámci své působnosti dané § 5 písm. f) a v souladu s § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění (dále jen zákon o vysílání) a § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění vydala rozhodnutí, jímž žalobci uložila pokutu ve výši 150 000 Kč. pro porušení ustanovení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., které stanovuje povinnost nezařazovat v době od 06:00 hodin do 22:00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Provozovatel se porušení zákonné povinnosti dopustil odvysíláním pořadu Kriminálka New York IV (15) dne 2. února 2012 v 17:35 hodin na programu NOVA, který obsahuje naturalistické explicitní záběry obětí násilí a zvláštního zacházení s nimi, pocházející z kriminalistického vyšetřování a vymykající se svým

charakterem situacím, jejichž sledování neprofesionály je obecně akceptováno, které byly vytrženy z kontextu tím, že divákům byl prezentován jen statický výsledek násilí odtržený od zřetelného průběhu násilí a utrpení obětí. Záběry proto mohly způsobit zejména dětským divákům psychický otřes, a zejména u dětí nízkého věku přispět ke snížení jejich citlivosti při vnímání násilí, negativně ovlivnit jejich psychiku nebo povzbudit jejich vlastní agresi. Závadný charakter měl zejména vizuální obsah scén v časech počítaných od začátku pořadu: (3:45-3:58) Mrtvá byla zavražděna velkým nožem, který trčel z temene hlavy mrtvoly. Kromě polocelkových záběrů je hlava mrtvé ukázána zblízka na sérii statických snímků evokujících kriminalistické fotografování oběti a jejího ohledávání v pitevně (13:20-13:56) Policejní patolog v pitevně zkoumá na mrtvole ženy, jak vypadala před plastickými operacemi. Scéna je zpracována s využitím stříhu, který práci policejního patologa posouvá po skocích vpřed. Patolog nejprve vyměřuje na obličej mrtvé ženy místa pro budoucí řezy. Dva krátké záběry pak ve zkratce ukazují dvě fáze oddělování a odrolování měkkých tkání hlavy od temene přes čelo, aby se odhalila lebka pod nimi. Další střih posouvá scénu do fáze, kdy mrtvola leží s obnaženou částí lebky na pitevním stole a patolog ji zkoumá pohledem po dalších střizích cosi na lebce měří, pak vyjímá z obličejové části lebky implantáty. (5:32- 6:05), kdy je vidět velký nůž trčící z temene hlavy oběti, a scéna nálezu mrtvoly muže (30:04- 30:41) momenty scény nálezu mrtvoly plastického chirurga, kterého vražedkyně zlikvidovala, když ho už nepotřebovala, a mrtvole místo oka naaranžovala malou kameru, aby mohla sledovat policii, až mrtvolu objeví. Kriminalista pak kameru z hlavy vytáhne a přeruší přírodní kabel. Popsané scény mohou ohrozit psychický vývoj dětí a mladistvých, a to následujícím způsobem: Dětský divák je konfrontován s pohledy, které jsou v reálném životě určeny jen očím kriminalistů, tedy odborníků speciálně trénovaných na vyšetřování zločinu, a zcela se vymykají možné životní zkušenosti dětí. Záběry obětí jsou inscenované, avšak v rovině obrazového vjemu je v tomto případě rozdíl mezi realitou a fikcí zcela setřen, neboť obsah záběrů působí hyperrealisticky. Vnímání rozdílu mezi realitou a fikcí je u dětí oslabeno, protože jim chybí životní zkušenost a odstup dospělých. Daný typ záběrů, které byly zaznamenány v posuzovaném pořadu, patří k základním ozvlášťujícím znakům seriálu v kontextu produkce kriminálních seriálů. Záběry na těla obětí evokují pátravý pohled kriminalisty nebo kriminalistickou dokumentární fotografii, a překonávají tak zjevně a programově hranici voyeurismu. Co je u kriminalisty součástí profese, může být u neodborníka projevem abnormality. Dětská divácká si na rozdíl od dospělých teprve vytvářejí etická a hodnotová měřítká a mohou je mít pod dojmy takovýchto obsahů, kterým jsou na televizní obrazovce vystaveni, posunutá nežádoucím směrem. Tato měřítká se nevytvářejí pouze na základě reality, ale nepochybně se na nich podílí i virtuální realita prezentovaná médiem, a je znovu nutné zdůraznit, že z vizuálního hlediska v daném případě nebylo rozdílu mezi zaznamenanými záběry ve hraném pořadu, a případnými reálnými záběry podobného obsahu. Dítě může vnímat typ záběrů, které byly výše popsány, daleko více než dospělí jako etalon toho, co je přiměřené pozorovat, co není tabuizované apod. a tuto zkušenost si ve svém vědomí odnést do dalšího života. Vystavení dítěte popsáním záběrům tak mohlo přispět k jeho rezistentnosti k pohledu na mrtvá těla a zvláštní nakládání s nimi, což není schopnost, která by mohla být u dětí považována za normální. Zatímco pro kriminalistu je z profesionálního hlediska nepodstatné působení výjevů, se kterými se při své práci setká, stejné výjevy na neprofesionála mohou působit hrůzně - právě tuto schopnost měly vzhledem ke svému zpracování rozebírané výjevy v posuzovaném pořadu. Prohlížení mrtvých zblízka a zasahování do mrtvých těl, které předmětný pořad prezentovalo, je mimo profesionální sféru společenským tabu, které pořad programově porušoval. V citlivých divácích mohou výše popisované výjevy vyvolávat hrůzu a úzkost a způsobit jim psychický otřes. Děti mohly být tedy hyperrealistickými záběry mrtvol, nerozlišitelnými od reality, a zvláštního nakládání s nimi nejen bezprostředně psychicky otřeseny, ale tyto záběry u nich mohly také přispět ke

snížení jejich citlivosti při vnímání násilí, a tím k poškození jejich mravního a psychického vývoje. Současně byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí v důsledku vady výroku spočívající v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. K tomu uvádí, že vlastní výrok rozhodnutí pouze uvádí, že sankce je ukládána pro porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, avšak dalším ustanovením, podle něhož bylo rozhodováno, bylo ustanovení vymezující skutkovou podstatu správního deliktu, pro jehož spáchání je ukládána sankce. Uvedení ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání však ve vlastním výroku rozhodnutí absentuje.

Ve druhé žalobní námitce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nesprávného právního závěru ohledně hodnocení pořadu. K tomu žalobce namítá, že scény popsané žalovaným v napadeném rozhodnutí v kontextu pořadu nevyznívají tak, jak jsou popsány v odůvodnění rozhodnutí a že tudíž nejsou způsobilé ohrozit psychický či mravní vývoj dětského diváka. Žalobce je názoru, že v rozhodnutí popsané scény pořadu ani pořad jako celek nevyznívají tak, že mohly způsobit dětským divákům psychický otřes a zejména u dětí nízkého věku přispět ke snížení jejich citlivosti při vnímání násilí, negativně ovlivnit jejich psychiku nebo povzbudit jejich agresi, a to s ohledem na počet scén označených jako závadné, na délku jejich trvání, na jejich vyznění v kontextu děje a na zařazení pořadu do vysílání v podvečerních hodinách. Závěry jsou sice realistické, ale ne natolik, aby byl dětský divák šokován.

Žalobce je toho názoru, že pořad obsahuje scény, které doplňují celkové vyznění pořadu v kategorii, do které svým žánrovým zařazením pořad spadá. Žalovaným vytýkané scény z celkového kontextu pořadu nejsou explicitní, zbytečné a vyjádřené nevhodnými prostředky. Vzhledem k tomu, že pořad byl vysílán v podvečerních hodinách, nedomnívá se žalobce, že odvysíláním pořadu došlo ke spáchání správního deliktu. K tomu žalobce namítá, že uvedené zákonné ustanovení není možné vykládat jako povinnost provozovatele vysílání postupovat tak, aby v celém časovém úseku od 6 hodin do 22 hodin nebyl vysílán žádný pořad, který by byl způsobilý ohrozit kteroukoliv ze zákonem chráněných skupin osob. Ochrana dle tohoto zákonného ustanovení nemůže zcela suplovat odpovědnost rodiny za výchovu dětí. Žalobce se domnívá, že při posuzování způsobilosti ohrozit chráněný veřejný zájem u pořadů vysílaných v podvečerních hodinách je třeba vycházet z vyhodnocení toho, jaké negativní dopady v intencích citovaného zákonného ustanovení vysílání pořadu mohlo mít na tu část chráněné skupiny, která se v uvedené době pravidelně před televizní obrazovkou nachází a s ohledem na povinnosti rodičů při výchově dětí má nacházet. Žalobce je toho názoru, že děti takové věkové kategorie, které by s ohledem na jejich nízký věk nebyly schopny vyhodnotit zasazení scén pořadu do kontextu pořadu a charakter pořadu, tedy detektivní příběh, by v podvečerních hodinách, tedy v době od 17.45 hodin vzhledem k regulační povinnosti rodiny neměly pořad bez korektivu rodiny sledovat. Žalobce pak odkazuje na soudní judikaturu, ze které dovozuje, že čas vysílání pořadu má vliv na skutečnost, zda byla naplněna materiální stránka správního deliktu či nikoliv.

Ve třetí žalobní námitce žalobce namítá, že sankce mu byla uložena nezákonně, když žalovaný nesplnil povinnost podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání. V tomto ohledu odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 č.j. 6 As 26/2010-101. Žalobce je názoru, že jednání popsané Radou v upozornění, na něž odkazuje v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za něž byl žalobce napadeným rozhodnutím postižen.

Ve čtvrté žalobní námitce žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nezákonné v důsledku nesrozumitelnosti části odůvodnění obsahujícího hodnocení zákonných kritérií pro stanovení výše pokuty. K tomu uvádí, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že při posouzení postavení provozovatele na mediálním trhu byl zohledněn nikoliv pouze zásah divácké veřejnosti pořadem, ale obecně bylo hodnoceno postavení žalobce jako subjektu působícího na mediálním trhu prostřednictvím uvedených programů. K posouzení kritérií rozsah, typ a dosah závadného vysílání pak žalovaný uvádí obecnou charakteristiku závadnosti pořadu, k rozsahu závadného vysílání pouze odkazuje na popis scén ve výroku rozhodnutí, k dosahu závadného vysílání uvádí celoplošnost programu. Kritérium závažnosti věci spolu s kritériem míry zavinění žalovaný posuzuje jako rozhodné, aniž by tuto úvahu jakkoliv rozvedl. Jednání žalobce z hlediska míry zavinění hodnotí jako úmyslné porušení zákona vzhledem ke skutečnosti, že žalobce při zařazení pořadu do vysílání zohlednil údaje z nizozemského systému o nevhodnosti pořadu pro děti do dvanácti let.

Žalobce je toho názoru, že takto formulované hodnocení je nedostatečné, neboť v žádném z kritérií nezohlednil faktickou sledovanost pořadu či programu Nova, když zásah divácké veřejnosti odvozuje pouze z celoplošnosti a s přihlédnutím k ostatním programům a službám, které žalobce provozuje. Údaje o sledovanosti programu Nova jsou dostupné na webových stránkách Asociace televizních organizací v takové podobě, která umožní obecné posouzení sledovanosti programu jako takového, což je žalovanému z úřední činnosti známo. Žalobce se rovněž neztotožňuje se závěrem žalovaného, že z odkazu na nizozemský systém je možné dovodit vědomé a úmyslné porušení zákona, a to s ohledem na dobu zařazení pořadu do vysílání a další skutečnosti uvedené výše.

Žalobce dále v rámci této námitky namítá, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje úvahu žalovaného o tom, jak komplexně posoudil závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše udělené pokuty, když pouze bez dalšího rozvedení uvádí, že za rozhodná kritéria považuje závažnost věci a míru zavinění. K této námitce žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2009 č.j. 7 As 16/2009-82.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě k první žalobní námitce uvedla, že tvrzení žalobce o absenci ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání ve výroku se nezakládá na pravdě. K tomu Rada zdůraznila, že při svém hlasování přijímá jako usnesení celý text uvedený v rozhodnutí a jedná se o jedno jediné usnesení Rady, tedy o jeden jediný výrok a nikoliv o návěti a výrok. Nemůže tedy být pravdou, že by Rada neuvedla ve výroku ust. § 60 zákona o vysílání. Rada se domnívá, že není možné a zákonné, aby vizuální oddělení sloužící výhradně pro přehlednost zakládalo nezákonnost správního rozhodnutí jako celku.

Ke druhé žalobní námitce Rada uvedla, že odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

Ke třetí žalobní námitce týkající se nesprávného závěru ohledně hodnocení pořadu Rada odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu poukázala na to, že text ustavení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je jednoznačný a nenechává prostor pro různé výklady, jak činí žalobce. Nelze říci, že by odpovědnost za ohrožení dětí a mladistvých při sledování televize měla výhradně rodina a provozovatel vysílání byl takto zproštěn jakékoliv odpovědnosti za obsah svého vysílání. Jediná skutečnost, kdy by Rada mohla brát v potaz dobu blízkou 22.00 hod, je pouze a výhradně v intencích jejího správního uvážení, tedy ve vlivu na výši sankce, například při odvysílání pořadu od 21.45 hodin. To však jednoznačně není projednávaný případ. Pořad byl v daném případě vysílán v době, kdy je většina dětí a mladistvých již ze školy doma a může se vyskytovat před obrazovkou.

Ke čtvrté žalobní námitce žalovaná uvedla, že považuje za naprosto logické, jakým způsobem popsala a vyhodnotila jednotlivá kritéria. Skutečnost, že s tímto není žalobce spokojen, nemůže být jediným důvodem pro jejich nepřezkoumatelnost. Žalovaná nemá zákonnou povinnost zjišťovat jakékoliv údaje o sledovanosti od účastníka či samoregulační organizace. Sankčním ustanovení zákona o vysílání pouze vyjmenovává, čím se má Rada zabývat, pakliže bude uvažovat o výši sankce. Nikde tedy toto ustanovení neurčuje, jaké kritérium má jak Rada hodnotit, natož co vše má být jeho obsahem. Toto nespadá ani do intence soudů. V kompetenci soudu je toliko posoudit, zda uvedená kritéria jsou srozumitelná, logická, navazující a tedy zda je možné je přezkoumat.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku. Ve vztahu k první žalobní námitce poukázal na právní názor obsažený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011 č.j. 8 As 54/2010-85 týkající se problematiky výrokové části správního rozhodnutí ve vztahu k záhlaví správního rozhodnutí. Ve vztahu k ostatním žalobním námitkám žalobce setrval na podané žalobě.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Při ústním jednání soud provedl důkaz promítnutím audiovizuálního záznamu vytýkaných scén příslušného pořadu. Účastníci řízení odkázali na své předchozí vyjádření, žalobce setrval na podané žalobě a Rada navrhla její zamítnutí.

První žalobní námitka není důvodná.

Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí nevyhovuje podmínkám uvedeným v ust. § 68 odst. 2 správního řádu, neboť ve výrokové části není uvedeno ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, neboť to je uvedeno v záhlaví rozhodnutí a nikoli v jeho výrokové části.

Žalobou napadené rozhodnutí na své titulní straně obsahuje identifikační údaje o Radě, následně identifikační údaje o žalobci a posléze identifikační údaje o rozhodnutí (spisová značka, číslo jednací, údaje o zasedání Rady, na němž bylo rozhodnutí přijato). Poté následuje tento text: „*Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen Rada) v rámci své působnosti dané § 5 písm. f) a v souladu s § 60 odst. 3 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, v platném znění (dále jen zákon č. 231/2001 Sb.) a § 67 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen zákon č. 500/2004 Sb.) vydala toto rozhodnutí: Rada ukládá provozovateli ...*“ Slovo „rozhodnutí“ je přitom graficky odděleno a je umístěno na samostatné řádce.

Podle § 68 odst. 1 správního řádu rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků. Mezi účastníky řízení je přitom spor o to, zda tzv. „záhlaví“, tj. část textu rozhodnutí až po slovo „rozhodnutí:“ je součástí výrokové části či nikoli.

Soud se přiklonil k názoru zastávanému žalovanou, tj. že jde o součást výrokové části. Znění ust. § 68 odst. 1 správního řádu totiž neposkytuje žádnou oporu pro názor prezentovaný žalobcem, že by „záhlaví“ nebylo integrální součástí „výrokové části“ rozhodnutí, neboť zákon žádné další dělení rozhodnutí nezná. Je bez vší pochyby, že nejde ani o součást odůvodnění ani poučení a ani nejde o žádné jiné výslovně zákonem požadované náležitosti, např. uvedené v ust. § 69 odst. 1 správního řádu či § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu.

Nezbývá než uzavřít, že i záhlaví je součástí výroku rozhodnutí. Námitka, že rozhodnutí neobsahuje ve výroku ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, tedy není důvodná. Žalobce nepochybně věděl, co je mu kladeno za vinu a podle kterého ustanovení je postihován, a grafické oddělení části výroku nemohlo mít žádný dopad do jeho práv.

Žalobcem zmiňované rozsudky Nejvyššího správního soudu se týkaly otázky, zda ve výroku rozhodnutí musí být uvedeno ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání, což zdejší soud nijak nerozporuje. To, že tzv. „záhlaví“ není součástí výroku rozhodnutí, Nejvyšší správní soud v žádném ze zmiňovaných rozsudků výslovně neuvedl. V jiné věci (např. rozsudek ze dne 28. 1. 2010, čj. 6 Ca 257/2009 – 41) zdejší soud zaujal názor, že záhlaví rozhodnutí součástí výroku není. Senát rozhodující v této věci si je tohoto rozsudku vědom, avšak ze shora uvedených důvodů zaujal názor odlišný.

Ani druhá žalobní námitka není důvodná. Podle § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání *provozovatel vysílání je povinen nezařazovat v době od 06.00 hodin do 22.00 hodin pořady a upoutávky, které by mohly ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých.*

Soud se ztotožňuje s názorem Rady, že toto ustanovení skutečně je nutno vykládat tak, že uvedená povinnost provozovatele se vztahuje na celou dobu od 6.00 hodin do 22.00 hodin. V daném případě byl pořad odvysílán v pracovní den v podvečer, tedy v době, kdy již zpravidla neprobíhá školní vyučování a lze předpokládat, že děti a mladiství mohou být doma u televizních obrazovek.

Nelze vyžadovat, jak naznačuje žalobce, že by dospělí snad byli povinni vždy sledovat televizní vysílání spolu se svými dětmi. Právě proto je v zákoně zakotvena uvedená povinnost, aby mohli dospělí své děti zanechat v době od 6.00 hodin do 22.00 hodin u televizních obrazovek bez obav z toho, že v televizi budou vysílány pořady pro fyzický nebo psychický vývoj dětí škodlivé. Nelze rovněž přehlédnout to, že je v dnešní době poměrně rozšířenou zvyklostí, že televizní vysílání je dostupné na široké řadě veřejně přístupných míst (např. restaurace, dopravní prostředky, prodejny televizorů apod.). Osoby zodpovědné za taková místa se také mohou důvodně spoléhat na to, že budou-li na takových televizorech prezentovat české televizní vysílání, nebudou tam v inkriminované době žádné pořady z hlediska zákona závadné, neboť děti a mladiství se v uvedené době mohli zcela legálně v takových prostorech vyskytovat.

Dovolávat se nelze ani zasazení vytýkaných scén do kontextu celého pořadu. Zákonné ustanovení je koncipováno nejen na ochranu dětských diváků, kteří budou sledovat celý pořad, ale je koncipováno i jako ochrana diváků, kteří náhodně shlédnou jen jeho část, např. právě na veřejně přístupných místech. Z tohoto důvodu nelze vysílat ani takové pořady, které by obsahovaly scén,y které samy o sobě mohou ohrozit psychický a fyzický vývoj dětí, byť by v kontextu celého pořadu zřetelně vyplývalo odsouzení takového konání – je totiž nutno pamatovat i na takové diváky, kteří uvidí pouze část pořadu a jeho celkový kontext nebudou schopni vnímat.

V daném případě obsahoval pořad realistické záběry na mrtvá těla obětí – mrtvá, již trčí z temene hlavy velký nůž, následná práce patologa s touto mrtvolu, mrtvola muže, již byla naaranžována místo oka kamera a následné vyjmutí této kamery z oka mrtvoly. I dle názoru soudu jde o scény děsivé, které mohou u dětí a mladistvých vyvolávat hrůzu, způsobit jim otřes a snižovat jejich citlivost při vnímání násilí. Tvzení žalobce, že těmito záběry nemohl být dětský divák šokován, soud naprosto odmítá.

Ani třetí žalobní námitka týkající se naplnění podmínek v ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání není důvodná.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012 čj. 6As 26/2010-101 *předchozí upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů o vysílání je s výjimkou případů podle § 59 odst. 4 tohoto zákona nutnou podmínkou postihu za další obdobné jednání. Teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout.*

V daném případě Rada v odůvodnění rozhodnutí odkazovala mj. na rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta za porušení ust. § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, kterého se dopustil odvysíláním pořadu Kriminálka New York II (1) mj. obsahující realistické až naturalistické záběry zkoumání mrtvých těl a jejích částí. Jde tedy o uložení sankce za stejný seriál (byť jiné sady dílů tohoto seriálu) a jde tedy o typově velmi podobné jednání. Žalobce v žalobě bez dalšího tvrdí, že „jednání popsaná žalovaným v předchozích upozorněních na porušení zákona nevykazovala ve všech podstatných rysech znaky jako jednání, za něž byla napadeným rozhodnutím uložena sankce“. Již však nekonkretizuje, v čem se měly předmětné pořady od sebe odlišovat a jaké podstatné rysy měl nyní vytýkaný pořad odlišné od pořadu, jichž se týkaly sankce, na něž se Rada odvolávala. Soud se proto nemůže více k této žalobní námitce vyjádřit a nemohl ji shledat důvodnou.

Ani čtvrtá žalobní námitka není důvodná.

Žalobce nesouhlasí předně se závěrem Rady, že z odkazu žalobce na nizozemský labelingový systém Kijkwijzer je možné dovodit vědomé a úmyslné porušení zákona. Soud takový závěr Rady shledává jako zcela logický. Žalobce sám ve svém vyjádření v průběhu řízení uvedl, že vycházel z tohoto systému, podle něhož je pořad nevhodný pro děti do 12 let. Bylo mu tedy zřejmé, že jde o pořad, který může ohrozit psychický, fyzický nebo mravní vývoj dětí této věkové skupiny. Pokud se žalobce domníval, že zařazením takového pořadu v 17.35 nemůže porušit zákon, neboť by v tuto dobu neměly děti sledovat televizi bez přítomnosti dospělých, jde o názor, který nemá žádnou oporu v právních předpisech a nemůže nic změnit na tom, že žalobce tento pořad zařadil do vysílání, ačkoli věděl, že je pro děti nevhodný a zařadil jej v době, kdy je vysílání takových pořadů zákonem zakázáno. Žalobce se tu dovolává svého právního omylu, avšak ten mu nemůže být ku prospěchu, v souladu se zásadou, že neznalost zákona neomlouvá.

Dále žalobce namítá, že při úvaze o výši ukládané pokuty měla být hodnocena sledovanost konkrétního pořadu či programu. K tomu je především nutno uvést, že ze správního spisu vyplývá, že Rada se pokusila zjistit faktickou sledovanost tohoto konkrétního pořadu a žádostí ze dne 20. 2. 2012 se obrátila na Asociaci televizních organizací. Ta však v přípisu ze dne 14. 3. 2012 Radě sdělila, že takový údaj může poskytnout jen souhlasem žalobce, který nebyl v tomto případě udělen.

Správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání je svojí podstatou deliktem ohrožovacím. Míra onoho ohrožení i dle názoru soudu skutečně spočívá v šíři okruhu diváků, kteří pořad mohli sledovat. Nelze souhlasit s tím, že by Rada měla zkoumat, kolik přesně diváků a v jakém věku ten který konkrétní pořad sledovalo – dovedení takové úvahy ad absurdum by pak mohlo vést až k požadavku zkoumat např. to, kolik dětí po shlédnutí konkrétního pořadu skutečně bylo ve svém psychickém, fyzickém či mravním vývoji narušeno a např. nemohlo po sledování tohoto pořadu v noci spát. U ohrožovacích

deliktů z povahy věci zpravidla konkrétní následek na zákonem chráněném zájmu zkoumat prostě nelze a lze tedy souhlasit s Radou v tom, že dosah závadného vysílání je skutečně dán možností příjmu televizního signálu, tj. v daném případě celoplošností příslušného televizního programu.

S žalobcem nelze souhlasit ani v tom, že by rozhodnutí neobsahovalo dostatečnou úvahu o tom, „jak (Rada) komplexně posoudila závěry učiněné v rámci hodnocení jednotlivých kritérií pro stanovení výše udělené pokuty“. Rada ve svém rozhodnutí uvedla: „*Rada považuje kritérium závažnosti věci spolu s kritériem míra zavinění za rozhodné pro konkrétní výši sankce.*“ Rada tedy ve svém rozhodnutí uvedla, která kritéria považovala pro stanovení konkrétní výše sankce za nejpodstatnější. Její úvaha je sice poměrně stručná, je však podle názoru soudu naprosto srozumitelná a dostatečná. Žalobce v žalobě sice označuje tuto úvahu ze nedostatečnou, avšak neuvádí již, co přesně v této úvaze postrádá ani nijak nepolemizuje s názory, které Rada přdestřela.

Protože žalobce navrhl v petitu žaloby, aby soud uloženou pokutu za správní delikt ve výši 150 000,-Kč jakožto zjevně nepřiměřenou přiměřeně snížil, zabýval se soud i tím, zda je namístě v daném případě nahradit správní uvážení správního orgánu užitím moderačního práva soudu.

Jak již judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2005, čj. I As 30/2004-82, takový zásah do uvážení správního orgánu je zásahem dovoleným, umožněným soudem ustanovením § 78 odst. 2 s. ř. s., kde soud se chová jako správní orgán a může zasáhnout do výše trestu jako by jej uděloval sám. Tím, že trest soud sníží či od něj upustí, nezpochybňuje závěr správního orgánu o tom, že žalobce porušil zákon a dopustil se správního deliktu.

Městský soud v Praze dospěl v daném případě k závěru, že uložená pokuta ve výši 150.000,- Kč není pokutou zjevně nepřiměřenou, nýbrž pokutou, která odpovídá danému porušení zákona i zákonnému rozpětí stanovenému v ust. § 60 odst. 3 písm. d) zákona, dle něhož lze uložit za skutkovou podstatu správního deliktu, kterého se žalobce dopustil pokutu v rozmezí od 20.000,- Kč až do výše 10.000.000,- Kč a která znamená uložení pokuty při dolní hranici zákonné sazby. Je namístě zdůraznit, že výše sankce za protiprávní jednání musí mít i preventivní charakter, a to předně ve vztahu k žalobci a musí tak s sebou nést přiměřeně citelný zásah do jeho majetkové sféry, aby byl veden k důslednějšímu dodržování všech zákonných norem, kterými je vázán a to zejména zákona č. 231/2001 Sb. Preventivní úlohu musí uložená sankce pak mít rovněž ve vztahu i ke všem ostatním subjektům pohybujícím se na daném trhu. S konkrétními námitkami žalobce směřujícími proti postupu Rady při stanovení konkrétní výše pokuty se pak soud vypořádal již výše.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2013

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu